

maa det høje Ministerium anvise, fra hvilke Kilder man skal kunne naa at faa ikke blot Underskuddet dækket, men skabt det nye Overskud i Statskassen, som skal kunne benyttes til at gennemføre Love af denne Art.

Den højtærede Minister Stauning bebrejdede mig, at jeg havde misbrugt hans Partifælles, Landstingsmand Steinckes, Bog ved at citere ordret en Udtalelse derfra. Fordi man citerer en Udtalelse Side 15, er det ikke givet, at man ikke er kommet længere i Bogen; men jeg mener i alt Fald, at naar man citerer en Udtalelse ordret, har man ikke misbrugt den. Jeg har ordret citeret, hvad Hr. Landstingsmand Steincke skriver: „Forsikringen har altsaa vigtige psykologiske Bivirkninger i Retning af at ranke den enkeltes Selvstændighedsfølelse og Bevidsthed om sit eget Værd, økonomisk set, og er derfor af stor etisk Værdi“. Og jeg har Ret til at hævde, at det er en Udtalelse, som umuligt kan bortforklæres eller modsiges i samme Bog. Det vil jeg ikke antage om vedkommende fremragende Skribent, at han senere hen har afkræftet sig selv eller er kommet i Modsigelse med sig selv paa et saa vigtigt Punkt. Det eneste, jeg har brugt hans Udtalelse til, er til at vise, at i den Henseende er Landstingsmand Steincke ganske enig med Venstre, at der er et særlig og virkelig værdifuldt etisk Moment i Begrebet Forsikring fremfor i Begrebet Forsørgelse. Jeg kan ikke indrømme, at det er noget Misbrug af Hr. Steinckes Bog.

Til Slutning udtalte den højtærede Minister, at medens jeg under Behandlingen af Lovforslaget om kronisk syge havde nøjedes med at hævde, at man havde regnet en halv Snes Gange galt, havde jeg nu sagt 10 à 20 Gange. Ja, jeg udtalte mig alt for forsigtigt første Gang. Og jeg gav gode Grunde for min Udtalelse. Den højtærede Minister hævdede, at jeg ikke gav en eneste Grund derfor. Jeg gav meget gode Grunde derfor. Jeg hævdede, at der var efter Sygekasseinspektoratets egen Opgivelse 168 000 kronisk syge i Danmark, og jeg sagde som saa, at hvis blot 10 eller 20 000 kronisk syge benytter deres Ret til at forsikre sig for maksimale Dagpenge, nemlig 6 Kr. om Dagen, og hvis de blot hver er syge ca. 3 Maanedre af Aaret eller ca. 100 Dage, vil Statskassen alene gennem Refusion af Dagpenge faa en Udgift, som mindst er 10—20 Gange saa stor som af Sygekasseinspektoratet beregnet. Den Paastand vil jeg tillade mig at fastholde, og jeg tror ogsaa nok, at Flertallet af dem, der i det hele taget beskæftiger sig med dette Lov-

forslag og har gennemtænkt det, vil indrømme, at den er rigtig.

Den højtærede Minister maa, fordi jeg særlig har kritiseret Princippet i hans Lovgivning, derfor ikke tro, at jeg ikke har beskæftiget mig med Enkeltheder. Naar jeg i Gaar udtalte, at jeg ikke vilde komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, saa længe jeg ikke vidste, om man fra Regeringspartiets Side var villig til at bøje sig for Venstres absolutte Krav om, at Spørgsmaalet løses ikke forsørgelsesmæssigt, men forsikringsmæssigt, var det ingenlunde, fordi jeg ikke havde studeret Enkeltheder i Lovforslaget; jeg kunde meget godt have fortsat min Kritik, endogsaa betydeligt, og ogsaa med god Grund ret skarpt have dvælet ved Enkeltheder.

For at overbevise den højtærede Minister i saa Henseende skal jeg pege paa et Par Enkeltheder, som viser, hvor løst og uigenomtænkt dette Lovforslag er. Lovforslaget er knyttet til Sygekasseloven, og for at frembringe Samvirken mellem disse to Love har Ministeren blandt andet krævet, at en Sygekasse for Fremtiden ikke maa sætte sin Aldersgrænse til mindre end 50 Aar; derimod er der intet i Vejen for, at Sygekasserne kan sætte den højere, det sagde Ministeren udtrykkelig. Man kan altsaa meget vel tænke sig, at en Sygekasse har 50 Aar, en anden 53 og en tredje 55 som Grænse for Indmeldelse. Lad os nu tænke os, at en Mand paa 51 Aar bliver kronisk syg, saa alvorlig angrebet, at han i Løbet af faa Maanedre bliver Invalid. Hvis denne Mand tilfældigvis bor i en Kommune, hvor Aldersgrænsen for Sygekassen er 50 Aar, er han ikke blot udelukket fra at blive Sygekassemedlem og faa Hjælp som kronisk syg, men ogsaa udelukket fra at faa Invalidunderstøttelse. Hvis Manden derimod tilfældigvis bor i en Kommune, hvis Sygekasse har sat Aldersgrænsen til 55 Aar, kan han komme ind i Sygekassen og nyde alle Rettigheder baade som kronisk syg og Invalid. Det er en bundløs Uretfærdighed. Jeg fremførte denne Indvending ved Udvalgsrådet i Aftes, og jeg havde den Tilfredsstillelse, at alle det paagældende Udvalgs Medlemmer, ogsaa den højtærede Ministers Meningsfæller, indrømmede, at denne Kritik var fuldstændig berettiget og denne Bestemmelse fuldstændig uholdbar og meningsløs.

Den højtærede Minister udtalte, at for at Sygekasseloven kunde bruges til det, den skulde, nemlig at skaffe Invalidhjælp til alle, som havde Krav derpaa, maatte man indrette det saaledes, at selv den Mand eller